

TESTVÉR

Testvér

Nyujtsd a kezed, hadd érezzem a feltört sebeket,
Tudom, van elég sok, mint nekem is, és fájnak...
Hogyisne, ennyi kín után?!
Tempломot, iskolát, hajókat építettél,
ekét, kaszát, ágyút teremtettél,
házfalakat, tetőket emeltél,
s világ csudájára — tankokot szereltél...
Tudom,
sokszor komorkedvű vagy és voltál,
mikor építés közben a sebeidben
más nagy világsebekre riadtál.

Kemény és véres minden kis törés.
Nem lehet így asszonyt ölelni, és
gyermeket becézni sem tudnak e kezek,
sem szülőt vagy testvért dédelgetned,
ha sírnak... kérges, durva kezekkel nem lehet,
s ezért még sajjóbban fájnak e sebek.
S akiért lettek, nem mondta: köszönöm,
a bért megadta, mással is törődjön?
Tudja, hogy kell — ha hív — menned,
hisz úz, hajt ez éhed. Miért a köszönes?!
Hát nem elég, hogy egy kevés
kenyeret adott neked?

Azt mondd gyerekeid éhesek,
laktórt fizetned sem lehet?
Hát ő vessen erről számot?
Őt kínozza ez a teher?!
Óh, ember, ember, kitől tanultad ezt a sirámot?!
Testvér, ide a kezed, egyformák vagyunk,
fáradtan, mezítelen, kinban, szegényen.
Azt hiszed, könnyebb nekem,
mert földem van és búzáat terem?
Te másnak dolgozol,
tudom,
de lásd: azért ugyanaz a sorsom.
Én magam földjét trágyázom, túrom,
forgatom, — és verejtékezem;
a földet, az életet nyúzzuk
én és a gyermekem.
Csak dolgozom, vajjon bolondnak látsz-e?
minden, mit aratok, minden a másé?
hallod-e... másé...!

Ezért testvér, ha fájnak is a sebek,
add ide kezembe a kezed,
s tudd, nekem is fáj, éppúgy mint neked
fáradt kezemen a sebhezt kéreg.
De ne számláljuk a töréseket,
kié nagyobb?... se a sebeket.
Ahová hív az élet, együtt menjünk,
hogy elérjünk...!
s hogy többé ily bolondok ne legyünk
Testvér a kezed!... legyünk emberek.
Hallod-e?... emberek!

PAVLEK MIHOVIL MISKINA

(Megjelent a Híd 1936 nov.—dec. számában)